

“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ମିଠାବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାଂଶୁ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟପୁରାଣ ଦେବତା ହୋଇଯିବ, ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରେ ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେପରି ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିପରି କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ଆକର୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବିକାରର ଜଞ୍ଜନ ଜଣା ନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧୁ ଯେତେବେଳେ ଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ତୁମ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବେ । ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାରର କଣ୍ଟା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମୁଖକୁ ଦେଖୁଛୁ? ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶରୀରକୁ ଦେଖୁଛୁ? ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଆମେ ପୁଣି ନୁଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ ଅଥବା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବୁ । ବସୁ ବସୁ ଏହି ବିଚାର ଆସୁଛି! ବିଦ୍ୟାରଥୀମାନେ ଯେଉଁ ପାଠ ପଢ଼ୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ୁଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କ ରୂପରେ ଥିବ ନା - ମୁଁ ବାରିଷ୍ଟର ବା ଅମ୍ଳ ହେବି । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧୁ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛୁ ତେବେ ଏକଥା ଜାଣିଛୁ ଯେ ଆମେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କୁଳକୁ ଯିବୁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ଅଛି - ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ନାରାୟଣ । ତୁମମାନଙ୍କର ରୂପ ଏବେ ଅଲୌକିକ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ରୂପରେ ଏହି ସ୍ତର କଥାର ବିଚାର ଆସୁନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଏହି ସବୁ କଥା ଅଛି । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ସତସଂଗ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛୁ ଏବଂ ଜାଣୁଛୁ ଯେ, ସତ୍ତ୍ୱ ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ଶିବ କୁହାଯାଏ ଆମେ ତାଙ୍କ ସଂଗରେ ବସିଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମକୁ ସେହି ଜଞ୍ଜନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେମିତି କି କାଲିର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଠାରେ ବସିଛୁ ତେବେ ଏକଥା ତ ମନେ ଥିବ ନା, ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ - ନବ ଯୌବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶରୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦେବତା ଶରୀର ନେବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୋର ଏହା ତମୋପ୍ରାୟ ପୁରୁଣା ଶରୀର, ଏବେ ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତେବେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ନିଶ୍ଚିତ ପଢ଼ିବା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ନା । ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଭଲ କରନ୍ତି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛୁ ଆମକୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଉଗ୍ରବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବୁ । ଆମେ ଯାହା କିଛି ପଢ଼ୁଛୁ ତାହା ଭବିଷ୍ୟତ ନୁଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ । ଆଉ କାହାକୁ ନୁଆ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନୁଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାହାର ପୁଣି ପୁନର୍ବାବୁତ୍ତି ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କ୍ରମାନୁସାରେ ଥିବେ । ସେଠାରେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ନା । ତୁମର ଦିନ ସାରା ଏହି ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଥିବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ମୋର ଆତ୍ମା ଯିଏକି ବହୁତ ପତିତ ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପରମ ପବିତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛି । ଯୋଗର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ସମର୍ପଣ କରିଥାଏ ନିଜର ମିଠାବାବାଙ୍କୁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟପୁରାଣ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସବୁକିଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବାବା ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରିବେ ନା - ପିଲାମାନେ କେତେ ସମୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛୁ? ଯୋଗ କରିବାରେ ହିଁ ମାୟାର ଲଢ଼େଇ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ଜାଣୁଛୁ ଏହା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ନୁହେଁ, ଯେମିତିକି

ଏକ ଲଢେଇ ଅଟେ, ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ବହୁତ ପଡିଥାଏ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଟଙ୍କୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ମଧୁସ୍ ବାବା ଆମକୁ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାରେ ହିଁ ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଏକ ନମ୍ବର ତୋଫାନ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନର । ତାପରେ ହେଲା କାମ ବିକାର, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ... । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମେ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଯେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ନ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି ତୋଫାନ

ଆସୁଛି । ଆଜି କ୍ରୋଧର ତୋଫାନ ଆସିଲା, ଆଜି ଲୋଭର ତୋଫାନ ଆସିଲା । ଆଜି ମୋର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ରହିଲା, କୌଣସି ତୋଫାନ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ସାରା ଦିନ ରହିଲି, ମନ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲା । ବାବାଟଙ୍କୁ ବହୁତ ସମରଣ କରିଲି । ଯୋଗରେ ସନ୍ଦେହର ଲୁହ ମଧୁସ୍ ବୋହିଥାଏ । ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଘଟାରା ତୁମେ ମିଠା ହୋଇଯିବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧୁସ୍ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରି-ହାରି କେଉଁଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଇଛୁ । ପିଲାମାନେ ହିସାବ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ କେତେ ମାସ, କେତେ ଦିନ... । ଯଦି କେହି କହେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ, ତେବେ କେହି କ'ଣ ହିସାବ କରିପାରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହି ସାରା ଚକ୍ର ମଧୁସ୍ରେ ଆମେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କିପରି ରାଜ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ନା । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ବିଲକୁଲ୍ ନୂଆ କଥା, ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସଂସ୍କରଣକୁ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ କହିବ ଆମେମାନେ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟୁ, ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଦେବତା ପଦ ହେଲା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ସବୁଠାରୁ ନିଆରା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଗା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧୁସ୍ ବିଲକୁଲ୍ ନିଆରା ଏବଂ ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଆମ ସଦୃଶ ସାକାର ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନାହିଁ । ସେ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ଦେଖ ତାଙ୍କର କିପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବାବା ପାଠ କିପରି ପଢାଇବେ? ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଅମ୍ଭ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । କେଉଁ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି, ତାହା ମଧୁସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଘଟନାରେ ପଡୁଛନ୍ତି - କ'ଣ ଏହି ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସିବେ! କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ, ଧାରଣ ମଧୁସ୍ କରୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ - କିପରି ଆମକୁ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛୁ । ପଢୁଛି ତ ଆତ୍ମା ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶିଖୁଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ ଶିଖାଉଛି । ଆତ୍ମା ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଅମର । କେବଳ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧୁସ୍-ଅନ୍ତର ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଜ୍ଞାନ କିଏ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି? ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ମୋହ ମଧୁସ୍ ରଖିବା ଦରକାର ଅବିନାଶୀ ବସ୍ତୁରେ, ନୁହେଁ କି ବିନାଶୀ ବସ୍ତୁରେ । ଏତେ ସମୟ ତୁମେମାନେ ବିନାଶୀ ଶରୀରରେ ମୋହ ରଖି ଆସିଛ । ଏବେ ଜାଣୁଛ - ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଶରୀରର ଚେତନାକୁ ଏବେ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ମଧୁସ୍ ଏପରି ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି କାମ କରିଲି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆଜି ଏହିପରି ଭାଷଣ କରିଲି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆଜି ବାବାଟଙ୍କୁ ବହୁତ ସମରଣ କରିଛି । ସେ ହେଲେ ପରମ ଆତ୍ମା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ରଚୟିତା କିଏ? ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଏ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଥିବେ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏମିତି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପିତା ପରମାତ୍ମା କଥା ମନେ ଥିବ । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଶରୀର ମନେ କରି ଓଲଟା ହୋଇଯାଇଛ । ଆତ୍ମା ସତ୍ୟ-ଚୈତନ୍ୟ-ଆନନ୍ଦ ସଂଗ୍ରହ ଅଟେ । ଆତ୍ମାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହିମା ରହିଛି । ଦେଖ, ବାବାଟଙ୍କର ଆତ୍ମାର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ସେ ହିଁ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ଅଟନ୍ତି, ମଶା-ମାଛିଙ୍କର ତ ମହିମା କରାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା, ଏହା ତାଙ୍କର ହିଁ

ମହିମା ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ଅଟ କାହିଁକି ନା ବାବାଜୀଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା, ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଧ୍ୟାକଳ୍ପ ପାଇଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆମ ଭିତରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନଥିଲେ ତେବେ ଆଉ କ'ଣ ଜ୍ଞାନ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ନେଉଥିଲୁ, କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲୁ । ଛୋଟ ପିଲାଟକ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ କି କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ କାରଣ ସେମାନେ ପବିତ୍ର । ଯେତେ ଛୋଟ ପିଲା ସେତେ ଭଲ ଫୁଲ । ବିଲକୁଲ୍ ଯେପରି କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା । ସେମାନେ କରମ ବିକରମ କିଛି ବି ଜାଣିନଥାନ୍ତି । କେବଳ ନିଜକୁ ହିଁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କେବଳ ଆସିଛନ୍ତି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖରାପ କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ରୂପୀ କଣ୍ଟା ଅଛି ନା । ବରତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଏବଂ କଣ୍ଟାର ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଅଛି । କଣ୍ଟାର ଡଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ବହୁଳ ଗଛର କଣ୍ଟା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଣ୍ଟା । ସେହି କଣ୍ଟାରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଜିନିଷ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏବେ କଣ୍ଟା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଲାବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ କଣ୍ଟା ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ମାୟା ରାବଣ ଦୁଃଖ ଦାତା ଅଟେ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାୟା ନଥିବ ତେଣୁ ଏହିସବୁ କଥା କିଛି ବି ନଥିବ । ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ ଦୁଇ ଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ଚାଲିଛି, ତାହା ସବୁ ନୂଆ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବିଚାର କର - ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନ ବି ବଦଳି ଯାଇଛି, କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଇଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ରେକର୍ଡ ଆତ୍ମାରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ବଦଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାରେ ନିଜର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ଏହା ସ୍ବଳ୍ପ ଅଟେ ନା । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରି ପବିତ୍ର ହେବାର ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲେ କି - ଆମକୁ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା କେତେ ସ୍ବପ୍ନ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଜନ୍ମରେ ଏହିଭଳି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏବେ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଦୁନିଆକୁ ତ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଛି! କେତେ ଜେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜଧାନୀ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତାକର କ'ଣ ହୋଇଥିବ! ଏମାନେ ଯେଉଁଠି ରହୁଥିବେ କିପରି ହୀରା-ନୀଳାର ମହଲ ଥିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଏବେ ଆମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାସୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଠାରେ ଆମେ ନିଜର ଘର ଆଦି ତିଆରି କରିବୁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତଳୁ କୌଣସି ଦ୍ବାରିକା ବାହାରି ଆସିବ ଯେପରି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଇଛି । ସବୁବେଳେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାମ ହିଁ ଚାଲି ଆସିଛି, ଆଉ କୌଣସି ନାମ ତ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବହି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ପୁଣି ଉପନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ପ୍ରସ୍ତକ ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ର କୁହାଯାଏ । ସେସବୁ ହେଲା ପାଠପଢ଼ା ବହି । ତେବେ ଯିଏ ଶାସ୍ତ୍ରର ପଢ଼ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତ କୁହାଯାଏ । ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ । ତେଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ କାହାର କୁହାଯିବ? ଭକ୍ତିର ନା ଜ୍ଞାନର? ନିଗିତି ଭାବରେ ଭକ୍ତିର କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଯାହାଦ୍ବାରା ତୁମେମାନେ ଏତେ ଭରତ ହେଉଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଖଦାୟୀ କରୁଛନ୍ତି । ସୁଖଧାମକୁ ହିଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠପଢ଼ା ଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଧାରଣ କରୁଛି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଧର୍ମ ନାହିଁ । ସେ ତ ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ଆସେ ସେତେବେଳେ ଶରୀରର ଧର୍ମ ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ଧର୍ମ କ'ଣ? ପ୍ରଥମତଃ ଆତ୍ମା ବିନଦୁ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ମୁକ୍ତିଧାମରେ ନିବାସ କରେ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ସେଠାରେ ନିବାସ କରିବାର ହକ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ରହିଛି । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତେ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜର ଅସଲି ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେହି ସବୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପାତ୍ରମାନେ ପୁଣି ନିଜ ସ୍ବାଧୀନକୁ ଫେରି ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରୁ ମୁସଲମାନ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଶେଖ କୁହାଯାଏ । ଯେପରି ଶେଖ ମହମ୍ମଦ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ

ଦୁଃସନ୍ଦେହରେ ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏବେ ଆମକୁ କିଏ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି? ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ । ବରହମାତ୍ମାକୁ ବାଦା କୁହାଯିବ । ଆତ୍ମା ରୂପରେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି ନା । ତା'ପରେ ପୁଣି ପଦ ପଦବୀ । ଏହା ଭାଇର ଶ୍ରୀର, ଏହା ଭଉଣୀର ଶ୍ରୀର । ଏକଥା ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ଆତ୍ମା ତ ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଏହି ଛୋଟ ତାରକା ଭିତରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେହି ତାରକା ଶ୍ରୀର ବିନା କଥା ମଧ୍ୟ କହି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ରୂପୀ ତାରାକାକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ତାରାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆଁ ହିଁ ଅଲଗା । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ତାରା ଶ୍ରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ଆତ୍ମା ଅତି ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ । ଶ୍ରୀର ବଡ଼ । ତେଣୁ ତାକୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱ ମେଳା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁତ କାଳ... ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛେ ନା । ମନେ ପଡୁଛି କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଛ! ବାବା ଯାହା ସବୁ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଶୁଣାଇ ଆସିଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେକେଣ୍ଡ ବାଇ ସେକେଣ୍ଡ ଯାହା କିଛି ଅଭିନୟ ହେଉଛି ତାହା ନୁଆ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା, ମିନିଟ୍ ବିତିଗଲା, ତାହା ଯେପରି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଚାଲିଛି ଯାହାକୁ କୁହାଯିବ - ଏତେ ବର୍ଷ, ଏତେ ଦିନ, ଏତେ ମିନିଟ୍, ଏତେ ସେକେଣ୍ଡ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଛୁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ପ୍ରଥମରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସଠିକ୍ ହିସାବ ରହିଛି ନା । ମିନିଟ୍, ସେକେଣ୍ଡ ସବୁ ନୋଟ କରିଆ'ନ୍ତି । ଏବେ ଯଦି ତୁମମାନଙ୍କୁ କେହି ପଚାରିବେ - ଇଏ କେବେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ? ତେବେ ତୁମେ ଗଣନା କରି କହିପାରିବ । କୃଷ୍ଣ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ଶିବଙ୍କର ତ ମିନିଟ୍ ସେକେଣ୍ଡ କିଛି ବି ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତିଥି-ତାରିଖ ପୁରା ଲେଖା ହୋଇ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଘଡ଼ିରେ ମିନିଟ୍ ବା ସେକେଣ୍ଡର ଫରକ ପଡିପାରେ କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବତରଣରେ ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣା ମଧ୍ୟ ପଡେ ନାହିଁ ଯେ, ସିଏ କେବେ ଆସିଲେ! ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ବରହମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲା ସେତେବେଳେ ଆସିଲେ । ନା । ଅନୁମାନ କରି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଲା ଯେ, ମୁଁ ଅମୁକ ହେବି । ଆରକ୍ଷା—

(୧) ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କଣ୍ଟା ଭଳି ଦୁଃଖଦାୟୀ ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଏହି ବିନାଶୀ ଶ୍ରୀର ଭିତରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଅମର ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ସହିତ ହିଁ ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଦେହର ଚେତନାକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଏକ ବଳ ଏକ ଭରସା ଆଧାରରେ ଲକ୍ଷ୍ମସ୍ଥାପନକୁ ନିକଟରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସାହସୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କୌଣସି ବି ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ମରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଝଟ-ଝଞ୍ଜୁଡ଼ାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ, ସେହିପରି ଜାହାଜକୁ ଆର ପାରିକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଗଭୀର ଜଳ ଭଉଣୀକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡେ ସେଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ପରୀକ୍ଷାରେ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ, ଥକିଯାଅ ନାହିଁ ଅଟକି ଯାଅ ନାହିଁ । ସର୍ତ୍ତାସାଥୀଙ୍କୁ ସରବଦା ସଙ୍ଗରେ ରଖିଥାଅ ତେବେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଜଟୀଳ ପରିସ୍ଥିତି ସହଜ ହୋଇଯିବ । ସାହସୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗର ପାତ୍ର ହୁଅ । “ଏକ ବଳ - ଏକ ଭରସା” - ଏହି ପାଠକୁ ସରବଦା ଦୃଢ଼ ରଖ ତେବେ ମଝି ନଇରୁ ସହଜରେ ବାହାରି ଆସିବ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମ ସ୍ଥଳକୁ ନିକଟରେ ଅନୁଭବ କରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବିଶ୍ୱକଲ୍ୟାଣକାରୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତି ସହିତ ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା ରଖିଆ'ନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***